

libt ned igen, men i det hele og store er det vokset i Løbet af disse Aar. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Grundene dertil; sandsynligt er det vel nok, at Grundene for en Del ligger i Styrelsen, men for en Del kan den ogsaa ligge i andre Aarsjager, navnlig deri, at der ikke kommer noget nyt Stykke frem, som kan samle Publikum. Jeg skal i øvrigt, som sagt, ikke komme nærmere ind derpaa, men blot udtale Ønsket om, at den højtærede Kultusminister vil have Opmærksomheden henvendt paa denne Sag og drage Omhu for, at Teatret kan komme i den Gænge, at det balancerer saaledes, at vi kunne nøjes med et rimeligt Statstilskud til det.

Dernæst skal jeg omtale et Vædringsforslag, der findes under Nr. 13, vedrørende Konto VI. A. 3, „midlertidige 2-å 3aarige Understøttelser“. Flertallet foreslaar denne Konto nedsat med 1,000 Kr. I Betænkningen vil man under Punkt 9 finde en Begrundelse af dette Forslag. Man vil deraf se, at Konto VI. A. 3 først er opstaaet i Marts 1883—84. Da fik den daværende Kultusminister en Bevilling paa 7,000 Kr. til midlertidige 2—3aarige Understøttelser til Videnskabsmænd og Kunstnere. Tidligere stod der paa VI. A. en Konto for midlertidige Understøttelser, men den var knyttet til det Vilkaar, at Understøttelse af den kunde gives til Mænd til et eller andet bestemt Arbejde, som de havde under Udførelse eller som de skulde forberede. Kultusministeren fandt det ønskeligt, at man blev i Stand til i visse Tilfælde at kunne yde Understøttelse til Kunstnere og Videnskabsmænd, der lovede godt for Fremtiden, uden at man netop betingede den af et saadant bestemt Arbejde. Rigsdagen gik ogsaa ind derpaa, men naar vi nu se paa, hvorledes Kontoen er bleven anvendt, saa vil det straks falde i Øjnene, at det har taget samme Gænge med denne Konto som med en tidligere Konto, man havde for midlertidige Understøttelser, nemlig at Understøttelserne gik over til at blive faste. Det var der anket over i flere Aar, og man fik det rettet. Efter at vi nu have faaet denne Konto, som lyder paa midlertidige 2—3aarige Understøttelser, viser det sig atter at være blevet Tilfældet, at den er i Færd med at blive fast, om den end ikke maa siges at være bleven en Konto for faste Understøttelser. Jeg skal gøre opmærksom paa, at alle de Personer, der have faaet tilstaaet en Understøttelse paa denne midlertidige Konto lige fra 1882—83, ere blevne ved at oppebære Understøttelse, for saa vidt de ikke enten ere gaaede over paa Kontoen for faste Under-

støttelser eller ere døde. Det er ikke i et eneste Tilfælde blevet til Virkelighed, at Kontoen er bleven anvendt til 2—3aarige midlertidige Understøttelser. Jeg tror, at det er nødvendigt, at Rigsdagen slaar det Princip fast, at denne Konto maa anvendes efter sin Bestemmelse, at den ikke bør gaa over til at blive fast. Følgelig maa, hver Gang en Understøttelse, der er givet for et saadant Aaremaal, er udløbet, naar de 2—3 Aar ere forbi, det Spørgsmaal tages op igen fra den ærede Kultusministers og Rigsdagens Side, om Understøttelsen vedblivende bør bevilges. — I Forbindelse hermed har man fundet det rigtig at fremdrage et andet Punkt, en anden Betragtning. Den knytter sig i øvrigt ikke blot til Konto 3, men ogsaa til Konto 2, de faste Understøttelser. Det er nemlig den Betragtning, at det er en Selvfølge, at hvad enten disse Understøttelser, der bevilges, kaldes faste eller midlertidige, er det fra Rigsdagens Side en Forudsætning, at de paagældendes Færd i det hele er af den Bestaffenhed, at man sømmeligvis kan vedblive at støtte dem paa denne Maade. — Vi have, for at pointere dette, og for at det ikke blot skal blive ved et fremkommet Ønske i saa Henseende, foreslaaet ligesom at nedsette Kontoen med 1,000 Kr., men i øvrigt er det vor Mening, at det ikke bør være Rigsdagen, der specielt skal sidde og syse med disse personlige Spørgsmaal og drage dem frem ved enhver Lejlighed, men at det maa være den højtærede Kultusministers Sag at have Indseende med, dels, at Understøttelserne faa den Karakter, som er givet dem ved Bevilgingen, og dels, at vedkommendes Færd i det hele taget er af den Bestaffenhed, at han bør vedblive at oppebære Understøttelsen. Det er Administrationen, der maa have Indseende dermed, for Rigsdagens Vedkommende kan der jo ikke gøres andet, end at vi hævde, at Grundsætningen opretholdes og bliver fulgt.

Jeg maa maasse endnu henlede Opmærksomheden paa et Punkt, der er berørt i Betænkningen, men som vi ikke have fundet Anledning til at stille Vædringsforslag om, nemlig den Post, der findes omtalt under Nr. 10 i Betænkningen. Der var af den højtærede Kultusminister stillet Forslag om, dels en forøget Bevilling til en Række Realskoler, dels Bevillinger til ny Realskoler. Dem har man strøget i Folketinget. Det forekommer os, at dette ikke er ganske billigt over for disse Realskoler. De findes jo for største Delen, om ikke udelukkende, i Købstæderne, og de fungere eller gøre paa en Maade Syldest der for, hvad man har paa